

КРИК ЗА СРБИЈУ

Љиљана Браловић (Прањане)

Плачи Србију умиру ти села!

Расплети Србију густе увојке,
жали за жетвом што оде у туђе њиве,
што ти децу хране неке туђе дојке
што ти споменици стоје где су расле шљиве.

Гаврани ти пољем гракћу уместо свирала,
све су ређе свадбе а чешћа опела
изваљена прошћа у коприву пала
плачеш ли Србију умиру ти села?

Не певају косе кроз наручје трава,
нити зору буди клепет меденице!
Не стреме шљивици пут неба плава
утихнуо камен старе воденице.

Глоговим ти трном процветале горе,
време утрнуло ватру на прочељу,
магличаста павит сакрила изворе,
не чује се молитва у свету недељу.

Ово није обична молитва ово је крик.
Над овом земљом птице певају тугом!
Јуче је у једном селу умро последњи становник,
а сутра ће можда у другом.

Прођите понекад Србијом,
ви што мислите да сте већи од ње!
Дочекаће вас непокошене ливаде, неузоране њиве
и људи претворени у мермерно спомење.

Прођите понекад!

Можда вам се у срцу заломи шкрипање колевке
што у хладу необране шљиве празна се њише,
можда вас заболи трулеж
којим угашено огњиште мирише.

Ви што носите по мери кројено одело,
молим вас, учините нешто за умируће село
и мотику што под стрехом труне.

И вас су некад грејали пуловери
плетени мајчином руком од најбеље вуне!
И ваша се колевка њихала у хладу шљиве,
храниле вас испуцале руке
црним лебом са неплодне њиве!

Ово није обична прича!
Ово је крик упућен вама
што нас представљате у свету.

Јуче је у једном селу умро последњи становник,
на бесповратни пут су га испратили мршави волови,
пас и уплакани воћњаци у цвету.

Ви, што уплићете туђе судбине у венце
као откинуте мирисне ладолеже,
и ви сте убрани са неке вреже,
из врта шареноликог неког села,
у коме су, можда, одзвонила звона
последњег опела.

Плачи Србију умиру ти села!

